

L. dz. 239/2019

Czas łaski i zbawienia

List pasterski Biskupa Łowickiego na Wielki Post 2019 roku

Czcigodni Bracia w kapłaństwie,
Przedstawiciele życia konsekrowanego,
Drodzy Bracia i Siostry,

W Środę Popielcową weszliśmy w wyjątkowy czas, w czas Wielkiego Postu. To okazja do namysłu i refleksji nad darami Pana, który pragnie dla nas szczęśliwego życia. To dar dostrzeżenia w światłach Bożego miłosierdzia naszych braków, grzechów i zaniechań dobra. Chcemy przecież odnajdować znaki jedności i wspólnoty z Jezusem Chrystusem i naszymi braćmi i siostrami. Zatem znowu odkrywa się przed nami szansa życia i dobrego przygotowania się na Święta Wielkanocne.

1. Żyjemy dla Boga

Oto początki Wielkiego Postu, rozpoczął się czas powrotu do Boga przez pogłębienie wiary, gorliwszy udział w służbie Bożej i czyny miłości. Na nowo podejmujemy walkę przeciwko pokusom i grzechowi; ponownie potwierdzamy wierność słowu Bożemu i Jego mocy w Jezusie Chrystusie. Nasz Pan, który jest na pustyni kuszony przez diabła, mówi do wszystkich: *Nie samym chlebem żyje człowiek* (Łk 4, 4; por. Pwt 8, 3) oraz *Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz* (Łk 4, 8; por. Pwt 4, 13). Stajemy u początku Wielkiego Postu na Mszy świętej. we wspólnocie wierzących, aby odkryć, że naszą siłą jest sam Jezus Chrystus.

Chrystus, jak słyszymy, zwycięża kuszenie szatana, grzech niewiary i odrzucenia Boga. W Ewangelii według św. Łuksza nasz Pan ukazuje, co znaczy prawdziwe nawrócenie; On nie ulega pokusie zwątpienia w Bożą obecność, pokusie niewierności. Dzięki Jezusowi zdajemy sobie sprawę, że jesteśmy dziedzicami grzechu pierwszego Adama; grzechu pierworodnego (por. Rdz 3, 1-24). To dziedzictwo jest wpisane w historię zbawienia, ale w tę samą historię zbawienia wszedł Jezus – prawdziwy człowiek, nowy Adam, który zwycięża szatana przez własne wyrzeczenie i zaufanie Ojcu. Jezus Chrystus, przez postawę służby i oparcie się na woli Boga doprowadza do tego, że *władca tego świata został osądzony* (J 16, 11). Jezus Chrystus pokonuje tego, który chce rządzić na ziemi; nasz Zbawiciel pokazuje, że nie jesteśmy przeznaczeni dla ziemi, ale jesteśmy wezwani do szczęścia, które się nie skończy.

2. Docenić czas

Oto rozpoczyna się dla nas czas szczególnie pomyślny (por. 2 Kor 6, 2) ku przemianie, ku pojednaniu się z Bogiem (por. 2 Kor 5, 20). Św. Paweł zachęca nas, abyśmy *nie przyjmowali na próżno łaski Bożej* (2 Kor 6, 1). To o Wielkim Poście możemy powiedzieć: *Oto teraz dzień zbawienia* (2 Kor 6, 3). Mamy świadomość, że wchodzimy na szlak wiodący przez całą historię zbawienia, aby poznać Boga. Pragniemy coraz głębiej rozumieć słowa wprowadzające do praktykowania Dziesięciu przykazań: *Ja jestem Pan, Bóg twój, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z domu niewoli* (Wj 20, 2). Dzisiaj odczytujemy w wierze wydarzenia z historii naszego życia i dziejów całego ludu Bożego w świetle osobistego powołania.

Pierwsze czytanie pomaga nam zrozumieć, że pierwszym owocem w szkole wiary jest postawa wdzięczności. W Starym Testamencie naród wybrany jawi się jako jedyny i umiłowany lud, który Bóg przeprowadza bezpieczną drogą z niewoli ku wolności. Ten lud będzie żył i rozwijał się tylko wówczas, kiedy nie zapomni wielkich dzieł, które Bóg dokonał wobec nich. Izraelici słyszeli polecenie: *Kapłan weźmie koszyk z twoich rąk i położy go przed ołtarzem Pana, Boga twego* (Pwt 26, 4). Oni wiedzieli, że ta dziękczynna ofiara jest wyznaniem wiary w Boga, który naród wybrany uwolnił od biedy i wprowadził do Ziemi Obiecanej.

3. Wszystko otrzymaliśmy od Boga

Trzeba pamiętać, że pierwociny plonów ziemi, podobnie jak pierwородni spośród ludzi i zwierząt, były własnością Boga (por. Wj 22, 28; Kpł 2, 12. 14). Składne ofiary miały przypomnieć Izraelitom, że są przybyszami i osiedleńcami na ziemi, której właścicielem jest sam Bóg (por. Kpł 25, 23). Wspomnienie historii wyzwolenia z Egiptu połączone z rytmem ofiarowania plonów służyło odnowieniu wiary Izraelitów (por. Pwt 6, 20-23; Joz 24, 1-13).

My nie czekamy Ziemi Obiecanej, a ta, po której chodzimy nie jest naszym ostatecznym przeznaczeniem. Jeżeli wierzymy Bogu i doceniamy Jego obecność w naszym życiu, każde wydarzenie stanie się okazją do wdzięczności za Jego dary. Nie wzięliśmy się znikąd, ale Bóg powołał nas do istnienia i wyposażył darem wiary. Do Niego możemy mówić za psalmistą: *Ucieczko moja i twierdzo, Boże mój, któremu ufam* (Ps 91, 2). Pragniemy żyć w wolności i szczęściu, i ta wolność i prawdziwe szczęście jest nam dostępne. Kiedy uznamy, że wszystko jest od Boga, zrozumiemy, że tylko z Nim jesteśmy bezpieczni.

4. Wiara naszą siłą i mocą

Dzisiaj św. Paweł upewnia nas, że wyznanie wiary prowadzi do zbawienia. Apostoł narodów zapewnia, że zbawienie Boże dokonujące się poprzez wiarę przewyższa żydowskie zapewnienia o tym, iż osiągalne jest ono dzięki przestrzeganiu Prawa. Przez wiarę, każdy ma szansę zbawienia; stwierdza bowiem Słowo Objawione: *Albowiem każdy, kto wezwie imienia Pańskiego będzie zbawiony* (Rz 10, 13; Jl 3, 5). Św. Paweł jeszcze wyraźniej podkreślił: *Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do sprawiedliwości, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia* (Rz 10, 10). Oczywiście zdajemy sobie sprawę, że za wyznaniem wiary słowami, musi stać nasze wewnętrzne przekonanie.

Musimy uwierzyć, że Bóg jest blisko nas i pragnie jedynie tego, abyśmy rozpoznali Jego obecność. Nie szukamy nadzwyczajnych wydarzeń i sensacyjnych wiadomości, ale w modlitwie potwierdzonej dobrymi uczynkami rozpoznajmy Bożą moc. To drugie czytanie jest ponaglącą zachętą skierowaną do każdego wierzącego w Chrystusa. Zaprasza ono do złożenia świadectwa, abyśmy ustami swoimi wyznali, że *JEZUS JEST PANEM* (por. Rz 10, 9) i do mocnej wiary, abyśmy w sercu swoim uwierzyli, że Bóg Go wskrzesił z martwych (por. Rz 10, 9). Właśnie prawda o zmartwychwstaniu Chrystusa zajmuje tutaj główne miejsce.

5. Bliski Jezus Chrystus

Apostoł Paweł wyjaśnia także, że *Słowo* to sam Chrystus. On bowiem jest odwiecznym Słowem Ojca; On zstąpił z nieba i stał się bliski każdemu człowiekowi przez swoje wcielenie (por. Pwt 30,14; J 1,14). Aby jednak Chrystus mógł stać się dla człowieka zbawieniem, potrzeba uwierzyć w Jego Bóstwo i wyznać, że *JEZUS JEST PANEM* (por. Rz 10,9). Staje się to możliwe, jeżeli głoszona jest Ewangelia, którą ludzie najpierw słyszą, a następnie zdecydują się na jej przyjęcie i wypełniają ją życiem (por. Rz 10,14-15). Słyszac Ewangelię wchodzi się w osobistą relację z Jezusem, który obiecał, że pozostanie z ludźmi w swoim słowie.

Żyjemy w czasach, kiedy próbuje się przekonać uczniów Chrystusa, że wiara powinna być głęboko ukryta, że nie należy jej manifestować. Niewiele brakuje, żeby uznano chrześcijan za wrogów świata, w imię fałszywej tolerancji i pozornej walki ze słowami nienawiści. Nie pozwólmy się oszukiwać fałszywej propozycji przyjaźni dobra ze złem. Autentyczne życie wiary nikogo nie rani, a radość z przebywania z Bogiem staje się dla innych pociechą i pomocą.

6. Życie natchnieniami Ducha Świętego

Ewangelista Łukasz pokazuje nam dzisiaj Jezusa, który przebywał w Duchu Świętym na pustyni i był kuszony (por. Łk 4, 1-13). W trakcie kuszenia Jezus niejako ponownie przeżywa doświadczenia Izraela również na pustyni: jest to scena, która podkreśla człowieczeństwo Jezusa. On zostaje postawiony wobec trzech braków, które doskwierają ludziom; to: głód ciała, pragnienie sławy, pragnienie bogactwa. One pokazują naszą niewystarczalność, ale stają się w świetle Bożej miłości okazją do zaufania jednemu Bogu. Jezus odpowiada na pułapki szatana słowami Boga; jeżeli my zaufamy słowu Bożemu, nigdy się nie załamamy. Warto pamiętać, że gdy ktoś chce rozmawiać swoimi słowami z diabłem; zawsze kiepsko na tym wyjdzie.

Kuszenie Jezusa na pustyni jest wyjątkowo czytelne. W opowiadaniu Ewangelisty Łukasza: *Pelen Ducha Świętego, powrócił Jezus z nad Jordanu, a wiedziony był przez Ducha na pustyni czterdzieści dni, i był kuszony przez diabła* (Łk 4, 1-2). Pustynia rozumiana jest jako czas i miejsce walki i próby, podczas której Jezus chce potwierdzić swoją pełnię gotowości przyłgnięcia do woli Ojca oraz do Jego planu zbawienia wszystkich ludzi. Ewangelista zaznacza: *Gdy diabeł dopełnił całego kuszenia, odstąpił od Niego do czasu* (Łk 4, 13). Będziemy przeżywać to odstąpienie *do czasu*, aż sam krzyż będzie najwyższym stopniem kuszenia (por. J 14, 30). Każdy z nas w te wielkopostne dni zmierzy się z pokusą, aby odradzać Panu Jezusowi drogę na krzyż; tak przecież było wtedy, gdy Jezus mówił uczniom o swojej bliskiej męce (por. Łk 22, 3. 26-27; 23, 9-8. 35-36). Lecz wielkopostna droga kończy się zwycięstwem Chrystusa; On zasługuje na chwałę i uwielbienie ze strony Ojca: *Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższył* (Flp 2, 9), jak zauważa Apostoł.

7. Ku zjednoczeniu z Bogiem

Jesteśmy zaproszeni ku otwarciu się na tajemnicę paschalną; czyli na przejście drogą nawrócenia i zwycięstwo nad pokusami i grzechem. Mamy nową szansę, aby zrozumieć, że same pokusy nie są jeszcze grzechem i zwycięstwo nad nimi utwierdzi nas na drogach naszego życia. Nie trwajmy w ciemności i samotności, które wykluczają nadzieję. Uwierzmy, że grzech został definitywnie osądzony na krzyżu (por. Jan Paweł II, *Dominum et Vivificantem*, nr 28). Wtedy lepiej zrozumiemy *społeczne skutki grzechu* oraz *naturę pokuty, która polega na odrzuceniu grzechu jako zniewagi Boga* (KL 109). Jesteśmy wezwani do korzystania z działania Ducha Świętego, który przekonuje *świat o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie* (J 16, 8). Duch Święty przekonuje nas o wadze i sile grzechu, abyśmy umocnili się w czynach sprawiedliwości, które są znakiem naszej gotowości wejścia na drogę z Bogiem.

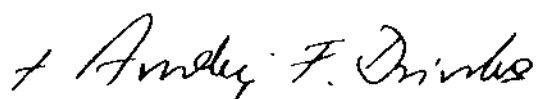
Jezus nie chciał zamienić kamieni w chleb, bo pragnie, abyśmy usłyszeli Jego zbawcze słowo (por. Łk 4, 3-4). On nakarmił zgłodniałe tłumy na pustkowiu, kiedy apostoł Filip powiedział: *Jest tu jeden chłopiec, który ma pięć chlebów jęczmiennych i dwie ryby* (J 6, 9). Jezus bierze tę odrobinę, którą przynosi człowiek, błogosławi i rozmnaża, aby nikt nie odszedł głodny i samotny. My jesteśmy w lepszej sytuacji niż tłumy na pustkowiu; w Komunii świętej jednoczymy się z Jezusem, który był posłuszny aż po krzyż (por. Flp 2, 8), który zwyciężył kuszenie szatana także na krzyżu; tam zgładził *grzech świata* (J 1, 29). Zatem łącząc się z Panem, mamy udział w tym zwycięstwie – w tym *chlebie z nieba, który ożywia wiarę* (modlitwa po Komunii). W Duchu Świętym mamy *moc* w przezwyciężaniu kuszenia (por. Łk 4, 14) i rozeznawania, że droga szatana jest nicością i porażką. Duch Boży daje nam wierzącym moc Jezusa, aby nie ulec pokusie zwątpienia, lecz na podobieństwo Syna Bożego być niezachwianymi w wierze (por. Ga 5, 22).

Drodzy, Siostry i Bracia,

Liturgia Kościoła, słowa i duch tej niedzieli wprowadza nas w czas wielkopostnej refleksji i przemiany życia. To dzieło i zarazem szansa powrotu ku dobru. Nie warto odkładać otrzymanej szansy. Znowu możemy rozpamiętywać, co Jezus uczynił w swojej męce i śmierci dla nas; znowu możemy patrzeć z ufnością w Jego umęczoną twarz, która jest pełna miłości i zwrócona ku każdemu z nas. Wpatrując się w umęczone i oplute oblicze Jezusa zapagniemy oczyścić nasze serca w źródle sakramentu pokuty i pojednania. Także ci, którzy nie mogą korzystać z sakramentów; mają szansę na duchowe odkrywanie miłości Boga poprzez akt żalu i pragnienie pojednania.

Oto niezwykła opieka Boga nad tymi, którzy Mu ufają, zwłaszcza na drogach wielkopostnej przemiany. Psalmista przywołuje nam obietnicę Boga: *Ja go wybawię, bo przylgnął do Mnie; osłonię go, bo uznał moje imię* (Ps 91, 14). Kuszenie Jezusa jest zapowiedzią częstych doświadczeń naszej wiary, tej osobistej i wspólnotowej; współcześnie niekiedy bardzo brutalnych. Jednak ci, którzy powierzają się Bogu, cieszą się tym samym bezpieczeństwem, co Jezus. Nie może im zaszkodzić potęga nieprzyjaciela (por. Łk 10, 19).

Na dni wielkopostnej zadumy, podejmowanych dróg przemiany serca oraz oczekiwanej nadziei Święt paschalnych z serca Wam błogosławię: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

ZARZĄDZENIE:

List Księdza Biskupa Ordynariusza należy odczytać w I Niedzielę Wielkiego Postu, tj. 10 marca 2019 roku

WIKARIUSZ GENERALNY

ks. prał. Wiesław Wronka